

Goya

FEUILLETON - LXVI. évfolyam, 7. szám, 2022. február 18.

Goya szembenézett az elődökkel, kiváltképpen az antik hagyomány jelentőségével, s talán innen származik az a sokféle és egymásnak ellentmondó besorolás, hogy művészete inkább késő barokk vagy neoklasszicista vagy éppen romantikus - nincs jelentősége, hiszen műve éppen ezzel is bizonyítja, hogy mennyire feladatának érezte azt, hogy tanulva, de nem utánozva megteremtse saját képalkotását. Az *Akadémiai képzés elveiről* című szövegében (*Enigma*, 53. szám, fordította Hessky Orsolya) maga is elősorolt olyan alkotókat, akik előkészítik számára a talajt, hogy másképp alkosson. Alkotásainak igazi erőtere az antik klasszicizáló iránya, másfelől a késő barokk festészet rejtett továbbélése. Erről talán mindmáig a legmeghatározóbb elemzést Th. Hetzer adta, aki Tiepolo kései festészetéről írott munkájában (*Tiepolo freskói*, 1942) a velencei késő barokk festészetre rávetülő neoklasszicista elvárások viszonylatában elemzi Goya fellépését.